

“Immigrants de segona generació”

Sovint, les persones tenim la necessitat de crear conceptes nous per classificar i distingir, ja que l'home sempre busca que tot tingui un ordre. Però a vegades aquests conceptes no són del tot encertats. Aquest és el cas d'un concepte que visc en la meua pròpia pell: Immigrant de segona generació.

Aquesta concepció fa referència als fills i filles d'immigrants que han arribat en els últims anys a la nostra societat. Amb tot això, ús convido que analitzem aquesta expressió. Segons el DIEC (Instituts d'Estudis Catalans) la paraula immigrant, significa la persona que immigra o que ha immigrat. Amb aquesta simple recerca, podem veure que “Immigrant de segona generació” és erroni, ja que els seus descendents ja no seran immigrants perquè hauran nascut o crescut, en una societat de la qual en formen part. A més, en cap moment hauran canviat el seu context social, cultural o econòmic.

Però aquest no és l'únic problema. El concepte immigrant és temporal. Una persona té la condició d'immigrant des que surt del país d'origen fins que arriba al seu destí final. Però, malauradament en la nostra societat, l'immigrant mai ho deixa de ser, en la majoria de casos. Això és una evidència més de què, els termes no els usem correctament.

I perquè ocorre això? Possiblement, la majoria de la població ens identifica com a immigrant pels trets físics, socials i culturals que clarament marquen diferència entre la població. I no estic dient que la diferència és negativa, al contrari, la diversitat cultural enriqueix a un país. Però, a vegades, aquesta diferència causa la separació per part de la població majoritària. A més, s'exclou de la comunitat i se segrega a totes aquelles persones que no tinguin les “característiques pròpies” de la societat catalana, per exemple.

Quan els fills d'immigrants, que han nascut i crescut aquí, no se'ls accepta en la societat, com els seus pares, pel seu origen cultural o pels motius que siguin, sorgeix una crisi identitària. Per això, quan no ets acceptat per com ets, busques la manera d'integrar-te socialment. Molts es veuen obligats a renunciar la seva cultura, els seus costums, la seva manera de vestir, entre altres coses, per poder ser acceptat per la població. Altres, tendeixen a aïllar-se i es mantenen fidels als seus orígens. Busquen col·lectius del mateix origen geogràfic o pròxims.

Amb tot això dit, em plantejo, com la majoria de fills d'immigrants: què sóc realment? És una de les preguntes que més m'he fet al llarg dels últims anys i fins fa poc vaig trobar la resposta. Sempre m'han ensenyat que només hi ha una sola resposta correcta, però realment ha de ser

Maroua Ghanam

així? Jo no només sóc catalana o marroquina. Jo visc en dues cultures que són molt diferents entre elles però que cada una d'elles m'han ajudat a ser la persona que sóc ara, amb les meves manies, els meus costums i molt més. Per això, no puc dir que només sóc d'una cultura perquè llavors m'estaria enganyant a mi mateixa.

Parlar d'immigrants de segona o tercera generació és absurd i crea prejudicis. Amb aquesta expressió se'ns vol dir alguna cosa més. S'utilitza per donar la falsa expectativa que el fill o filla de la persona que a immigrat ha nascut en un país que no és el seu, ha crescut en un estat que no li pertany, com si és pogués heretar la condició d'immigrant.

Mireu, els immigrants de segona generació no existeixen, però els xenòfobs de tercera generació, els racistes de segona generació, els masclistes de quarta generació, potser si que es poden heretar, lamentablement. Però, immigrant, és només una condició en una etapa de la vida d'una persona.

Amb tot això dit, vull donar consciència que, la multiculturalitat és una de les millors coses que té el nostre país i s'hauria de valorar molt més. La immigració forma part d'aquesta realitat i no s'hauria de veure com una cosa negativa. Finalment, només m'agradaria dir que aquests "immigrants de segona generació" també tenen dret a sentir-se còmode a casa seva i no com uns estranys.